

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sokółce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym Sławomir Kuczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r. w Sokółce

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 34.070,08 (słownie: trzydziestu czterech tysięcy siedemdziesięciu 08/100) zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, która to stopa na dzień 5 lipca 2017 r. wynosi 10 % w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 33.132,13 (słownie: trzydziestu trzech tysięcy stu trzydziestu dwóch) zł, od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, jednak w wysokości nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, czyli w wysokości nie większej niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

II. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.321,00 (słownie: pięciu tysięcy trzystu dwudziestu jeden) zł, w tym kwotę 3.600,00 (słownie: trzech tysięcy sześciuset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. oddała w pozostałym zakresie wnioski powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu;

IV. wyrokowi co do rozstrzygnięć zamieszczonych w punktach I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie skierowanym do elektronicznego postępowania a upominawczych wniosków o zasądzenie od pozwanego P. K. na rzecz jego rzecz kwoty 34.070,08 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, liczonych od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

W tym samym piśmie powodowy bank wniosł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych w wysokości 426,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800,00 zł oraz innych kosztów – opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 5,33 zł.

W uzasadnieniu pozwu ustanowiony przez powoda wykwalifikowany pełnomocnik podniósł, iż pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o udzielenie kredytu. W związku z zaakceptowaniem przez powoda wniosku oraz pozytywnym wynikiem procesu weryfikacji strony w dniu 10 marca 2016 r. zawarły umowę kredytu.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powodowego banku podniósł, iż w związku z powyższym pozwany zobowiązany był do dokonywania w okresie objętym umową spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek bankowy do obsługi umowy – w terminach i kwotach określonych w umowie. Pomimo ciężącego na pozwanym obowiązku nie wywiązywał się on z postanowień zawartej umowy – nie dokonywał płatności w ustalonych kwotach i terminach. W związku z brakiem płatności ze strony pozwanego, powód był, zgodnie z umową, uprawniony do jej wypowiedzenia, co też uczynił, wzywając do spłaty całej pozostałej do zapłaty kwoty zadłużenia, wskazując przy tym, iż brak zapłaty będzie skutkować postawieniem w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia i spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Strona powodowa wskazała nadto w uzasadnieniu tego pisma, iż pismo skierowane do pozwanego pozostawało bez odpowiedzi, w związku z czym powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzający wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia.

Pozwany nie dokonał spłaty mimo otrzymanego wezwania do zapłaty, w związku z czym konieczne stało się dochodzenie zapłaty przed sądem.

Na dochodzone przez powoda roszczenie składają się, wedle kolejnych twierdzeń pełnomocnika Bank (...) S.A. z siedzibą w W.:

- kwota niespłaconego kapitału – w wysokości 3.3132,13 zł,
- kwota niespłaconych odsetek umownych – w wysokości 937,95 zł.

Pełnomocnik powodowego banku podniósł też wreszcie, iż powód dochodzi dalszych odsetek od kwoty kapitału w wysokości zgodnej z art. 359 § 2¹ k.c.; wskazał nadto, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 lutego 2017 r. i oznaczył podstawę prawną określenia w pozwie wysokości kosztów zastępstwa procesowego, czyli rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) – w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem wydanym w dniu 28 kwietnia 2017 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, po czym przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Sokółce – procedując przy tym w oparciu o przepis z art. 505³³ § 1 k.p.c.

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. Powód w określonym terminie uzupełnił – w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. – zarówno braki formalne, jak i fiskalne pozwu.

Pozwany P. K. nie wniósł odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień w dniu 5 lipca 2017 r. pozwany przyznał natomiast okoliczności faktyczne oznaczone przez powoda w uzasadnieniu pozwu i uznał powództwo.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjnym pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. M. Jędrzejewska, [w:] T. Erciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 467). Uznanie powództwa obejmuje także podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, Legalis nr

19707 z glosami S. Dalki, OSP 1978, Nr 3, poz. 50; A. Skąpskiego, OSP 1978, Nr 7–8, poz. 143 i J. Mokrego, PiP 1978, Nr 10, s. 178; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, Legalis nr 23874).

Jak już wyżej Sąd wskazał, pozwany uznał powództwo – przyznaje on okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda oraz uznał samo żądanie pozwu, wyrażając jednocześnie zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie.

Sąd jest tym uznaniem związany (zob. przywołany już [art. 213 § 2 k.p.c.](#)).

Uznanie przez pozwanego pozwu znajduje, w ocenie Sądu, uzasadnienie w łączącym strony procesu stosunku prawnym, wykreowanym przez zawartą przez nie umowę kredytu.

Instytucja umowy kredytu została uregulowana w art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 1988 z późn. zm.); zgodnie z art. 69 ust. 1 tej ustawy Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Tym samym żądanie pozwu znajdowało swoją podstawę faktyczną w powołanej tam umowie kredytu, a podstawę prawną – w umowie kredytu i w powołanych wyżej przepisach prawa bankowego, regulujących ten stosunek prawny. Z przytoczonej przez Sąd regulacji z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe bowiem wynika podstawowy obowiązek kredytobiorcy, polegający na zwrocie kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami – w sposób i terminach określonych w umowie, czego pozwany nie czynił i co uzasadniało wypowiedzenie przez powoda umowy i wymagalność roszczenia.

Mając powyższe na względzie zaprezentowane wyżej oceny Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku – na mocy [art. 213 § 2 k.p.c.](#)

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – w punkcie II sentencji wyroku, zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany P. K. przegrał sprawę w całości, a zatem to na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tego ostatniego kosztów procesu.

Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu – w wysokości 1.704,00 zł, uiszczona przez powoda opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 zł. Należne stronie powodowej od pozwanego koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez Sąd zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) – w brzmieniu ustalonym przez § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667), które weszło w życie w dniu 27 października 2016 r. i znajduje zastosowanie do spraw wszczętych po tej dacie (zob. § 2 tego ostatniego).

Zgłoszony przez powodowy bank w pozwie wniosek o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego innych kosztów procesu – opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 5,33 zł – podlegał natomiast oddaleniu, w punkcie III sentencji wyroku, gdyż powód nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście owe koszty poniósł.

Nie można bowiem przy orzekaniu o kosztach procesu tracić z pola widzenia tego, że istotą zasady odpowiedzialności za koszty procesu, sformułowanej w art. 98 § 1 k.p.c., jest zwrot przez stronę przegrywającą przeciwnikowi procesowemu jedynie rzeczywiście poniesionych kosztów, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła. Innymi słowy: nieuiszczone koszty sądowe nie są elementem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3

k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CZ 129/10, LEX nr 1102844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 84/12, LEX nr 1341657).

Rozstrzygnięcie zamieszczone w punkcie IV sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którą sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.